

ността на историята ни,“ „Изражданъето на много Българи,“ „Черковни събори въ България.“

Да кажемъ нѣколко думи и за в. *Право*, на който редакторъ бѣше първата година Хр. Стояновъ, а послѣ Ив. Найденовъ, старъ редакторъ, многозаслужившъ учитель.

До 1870 година 4-ий апр. год. *В. Право* излязаше на по малъкъ форматъ на три стълбца. Отговорникъ продължаваше да бѣде Ив. Дочковъ, редакторъ издатель—Ив. Найденовъ. Отъ 6-ий брой 11-ий априлий 1870 година „Право“ се уголѣмява на форматъ folio; 4 стр. съ четири стълбца. Освѣнъ това по едно врѣме за 1873 г. „Право“ излязаше и на малъкъ листъ както и „Македония“ 4 стр. на 4-на. Съдържанието на този малъкъ листъ обикновенно се прѣпечатваше въ голѣмия.

Въ цѣль редъ статии прѣзъ 1869 год. „Право“ разгледваше устройството и управлението на черковитѣ, като същеврѣменно посвещаваше и статии върху движението на черковния въпросъ, послания на българскитѣ свещенноначалници до автокефалнитѣ черкови, до паствата имъ и проч.

Прѣзъ тая година въ „Право“ се появихъ и нѣколко статии по разни икономически въпроси, каквото: „За качества на работливия челоуѣкъ,“ „Правилното и неправилно употреѣбление на паритѣ,“ „Политико-икономически разни мнѣния“ и пр. тѣй също се напечати „българо гръцкия черковенъ въпросъ.“

Въ тѣзи година „Право“ и „Македония“ бѣхъ прѣдставителитѣ на българскитѣ народни интереси, защитници на българ. школи отъ посѣгателството на Митхатъ-Паша, който, сѣкашъ, имаше да изпълни политическото завѣщание на Фуадъ-Папа за сливанието на разнитѣ племена въ Турско. Ако се различавахъ въ нѣщо, то бѣ че „Право“ бѣше повече умѣренъ, а „Македония“ по-малко умѣренъ въ своитѣ искания по урежданъето на Екзархията. Нито „Право,“ нито „Македония“ се бояхъ отъ схизмата, съ която ги заплашвахъ гърцитѣ, като казвахъ: „ако гърцитѣ гледатъ на насъ като на схизматици, и ний ще гледами на тѣхъ като на таквизъ.“ В. „Турція“ малко биеше на папищашество, правеше опозиция, както на „Македония“ така и на „Право“ и отиваше до тамъ, щото и понаклопваше сегизъ-тогизъ „Македония“ и „Право.“ В. „Турція“ осждаше даже „Право“ и „Македония“ като съчувствующи на българскитѣ бунтове и комитети. Както по-напрѣдъ „Свѣтникъ“ бѣше нарѣченъ отъ г. Геновича панславистски, московски и пр. та му отне привилегията на безплатно разнасянъе по пощата, тѣй също и сега Геновичъ, било